

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918010470
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918010470.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Miroslava Mazúcha, na neverejnom zasadnutí konanom 9. júna 2020 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným K. H., nar. XX.XX.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8Nt/60/2018-46 z 2.3.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného K. H. z a m i e t
a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Ružomberok uznesením, č.k. 8Nt/60/2018-46 z 2.3.2020 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného K. H. zo dňa 17.10.2018 na povolenie obnovy konania vo veci vedenej Okresným súdom Ružomberok pod sp.zn. 1T/21/2016 zamietol.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 2.3.2020 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku odsúdený žiadal doručiť uznesenie, obhajca odsúdeného podal sťažnosť a prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí nevyplýva, či obhajca podal sťažnosť vo svojom mene, alebo v mene odsúdeného, vzhľadom k tomu, že obhajca na podanie sťažnosti vo svojom mene voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nie je oprávnený. Výkladom v prospech odsúdeného však krajský súd vyhodnotil túto sťažnosť ako sťažnosť podanú v mene odsúdeného.

Dňa 1.6.2020 okresnému súdu bolo doručené odôvodnenie sťažnosti odsúdeného K. H. prostredníctvom obhajcu, ktorý uviedol nasledovné sťažnostné argumenty:

„V zmysle ustanovenia § 349 Tr. por. je uvedené, že obnova konania sa môže povoliť, resp. povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré súdu boli skôr neznáme a ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. V tejto časti podaného návrhu chceme dať dôraz a upriamiť pozornosť súdu najmä na tú časť znenia § 394 ods. 1 Tr. por., že zákon dôvody obnovy konania považuje také, ak vyjdú najavo nielen súdu neznáme dôkazy, ale aj skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zmene skutkových okolností, ktoré zakladajú vinu odsúdeného a aj to, že tieto skutočnosti by mali priamy súvis a mohli by viesť ku konštatovaniu, že je možno vidieť potom zjavný nepomer pri uložení pôvodného trestu (najmä čo sa týka závažnosti činu).

Chceme tiež zdôrazniť, že pri rozhodovaní o tom, že či dôkaz, resp. skutočnosť bola súdu skôr neznáma, nemusí sa iba jednať o to, že takýto dôkaz doteraz nebol vykonaný, resp. skutočnosť súdu nebola zrejmá, ale môže sa jednať o dôkaz a skutočnosť, ktoré v pôvodnom konaní vykonané boli ale s novým obsahom, resp. v konfrontácii s novými skutočnosťami môžu viesť súd k novému zákonnému hodnoteniu konania odsúdeného.

Súd zamietol navrhované dôkazy iba konštatovaním, že nemôžu podľa neho mať vplyv na prípadne iné rozhodnutie v predmetnej trestnej veci.

V podanom návrhu na obnovu konania navrhované nové dôkazy boli dostatočne odôvodnené a súd pri ich zamietnutí na vykonanie mal dôsledne uviesť, prečo ich návrh a hlavne ich odôvodnenie vykonania je bezdôvodný.

V predmetnej trestnej veci aj napriek písomným dôkazom, výpovediach svedkov je uznanie viny odôvodnené iba výpoveďou poškodených (ich tvrdenia vôbec nekorešponujú najmä s písomnými dôkazmi).

Práve navrhované dôkazy a spôsob ich vykonania by určite spochybnili výpovede poškodených a táto skutočnosť by musela mať vplyv na prípadné iné rozhodnutie o vine, keďže navrhované nové dôkazy by spochybnili jediný dôkaz vo veci, ktorý viedol konajúci súd pri uznaní viny.

Pri časti podaného návrhu na obnovu konania týkajúcej sa náhrady škody (najmä argument, že poškodení od odsúdeného nepožadujú náhradu škody) súd konštatoval, že poškodení nahradenie škody v civilnom konaní žiadajú.

Toto tvrdenie nie je pravdivé, čo preukazujeme pripojenými informáciami z OS Banská Bystrica, OS Prešov a OS Ružomberok, že takéto vymáhanie sa neevduje.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti navrhujeme, aby podanej sťažnosti krajský súd vyhovel a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie."

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom sťažnosti odsúdeného K. H..

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnutý výrok uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neopnecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie sťažnostných námietok odsúdeného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Podľa súdnej praxe (Rt 72/1980) dôkazom súdu predtým neznámym môže byť okrem dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, ako napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove v podstatných bodoch zmení svoju výpoveď, v ktorom prípade však musia byť predmetom hodnotenia aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (Rt 6/1997). V konaní o povolení obnovy konania však súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (Rt 35/1988). V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní (Rt 6/1997).

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha obnovy konania.

Krajský súd zdôrazňuje, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednaní a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.

Krajský súd konštatuje, že o takýto prípad sa v konaní o návrhu odsúdeného K. H. na povolenie obnovy konania nejedná.

Sťažnostné argumenty odsúdeného K. H. nie sú spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok uznesenia súdu prvého stupňa napadnutý sťažnosťou odsúdeného K. H..

Z podaného návrhu odsúdeného K. H. na povolenie obnovy konania a rovnako aj z písomne podanej sťažnosti možno vyvodit' záver, že odsúdený v podstate žiada konfrontáciu medzi svedkyňou D. I. a poškodenými, rovnako žiada znalecké dokazovanie z dôvodu určenia pravosti podpisov poškodených na doklade o prevzatí peňazí a do tretice žiada, aby súd zabezpečil dedičský spis po poručiteľoch poškodených.

Krajský súd sa plne stotožňuje s názorom okresného súdu, že uvedené skutočnosti nemôžu odôvodniť povolenie obnovy konania. Pokiaľ ide o tieto skutočnosti, v tomto prípade je jednoznačné, že ich mal odsúdený možnosť navrhnúť počas priebehu celého trestného konania, či už pred prvostupňovým alebo odvolacím súdom. Po právoplatnom skončení tejto veci nevyšla najavo žiadna nová skutočnosť, ktorá by mala odôvodniť pripustenie znaleckého dokazovania, resp. konfrontácie medzi svedkyňou D. I. a poškodenými ako nových dôkazov. Navrhnutie znaleckého dokazovania a konfrontácie medzi svedkyňou D. I. a poškodenými v priebehu trestného konania bolo odsúdeného výsostné právo, ktoré nevyužil, a jeho novú formu obhajoby sa snaží dosiahnuť prostredníctvom obnovy konania, čo je však vzhľadom na výnimočné využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku neprípustné. Povolenie obnovy konania si nie je možné zamieňať s inštitútom, ktorý môžu odsúdení využívať v prípade, ak im s odstupom času napadne rozdielny spôsob obhajoby, aký produkovali v pôvodnom konaní.

Krajský súd nespochybňuje tvrdenia odsúdeného, že pri povolení obnovy konania sa môže jednať aj o dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní bol síce vykonaný, ale teraz má nový obsah, teda je spôsobilý samostatne, resp. s inými už vykonanými dôkazmi privodiť pre odsúdeného prospešnejší výsledok trestného konania. Pokiaľ ide o konfrontáciu medzi D. I., pracovníčkou obecného úradu a poškodenými, ak chcel odsúdený predložiť okresnému súdu relevantný dôkaz, ktorý by mohol odôvodniť povolenie obnovy konania v prípade možnej zmeny svedeckej výpovede, mal predložiť vyjadrenie dotknutej

svedkyne, že jej výpoveď by sa podstatným spôsobom mohla zmeniť, čo by mohlo odsúdenému privodiť prospešnejší výsledok. Ničím nepodložené tvrdenia odsúdeného, že obsah svedeckej výpovede svedkyne D. I. v prípade konfrontácie s poškodenými by sa mohol zmeniť v prospech odsúdeného, nepostačuje na povolenie obnovy konania v tejto trestnej veci. Rovnako ako v prípade znaleckého dokazovania, aj v tomto prípade mal odsúdený možnosť navrhnúť vykonanie tohto dôkazu v pôvodnom konaní.

Nie je pravdou, čo odsúdený tvrdí v podanom návrhu, a to, že krajský súd mal pochybnosti o výške škody a mal za preukázanú len výšku škody 18 000,- eur. Krajský súd vo svojom rozsudku znížil výšku škodu, ktorá bola súčasťou opisu skutku, zo sumy 38 000,- eur na 34 930,- eur. Poškodenej Y. I. priznal nárok na náhradu škody vo výške 3 000,- eur a poškodenému Z. I. nárok na náhradu škody vo výške 15 000,- eur, a to len preto, že poškodení si škodu uplatnili len v takejto výške a z tohto dôvodu im nebolo možné priznať viac. Krajský súd o výške škody v sume 34 930,- eur nemal žiadne pochybnosti, čoho dôkazom je aj takto ustálená výška škody v popise skutku. Krajský súd sa dôvodmi zmeny výšky ustálenej škody podrobne zaoberal v rozsudku, sp.zn. 2To/41/2017 zo dňa 2.8.2017.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného K. H. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.